

steren på en måde, så det også lyder som et spørgsmål.

Ministeren spørger os om, hvordan vi kan håndtere det med, at det skal være den afdødes og ikke andres ønsker, der gælder med hensyn til spredning over åbent hav, og så vil jeg spørge ministeren:

Er ministeren ikke enig i, at der kan være nogle situationer, hvor en borger ikke har nået at give sin underskrift – der sker jo pludselige dødsfald – men hvor hele familien er velorienteret om vedkommendes ønsker, som bare ikke er nedskrevet formelt på et stykke papir? Vil ministeren ikke være med til at se på, hvordan vi kringler det?

Ellers er jeg sådan set enig i, at vi alle sammen bør tage stilling til, ikke kun hvordan vi vil begrave, og hvad der skal ske, men også om vi vil være donor. Så der kan være mange varianter af, hvordan man fremmer en offentlighed og en åbenhed om, hvordan man skal håndtere sin egen død og begravelse.

Kl. 10:34

Formanden:

Jeg vil lige sige til fru Karen Klint, at det er fuldstændig frit at komme med en kort bemærkning. Det behøver ikke at være spørgsmål, det er i spørgetiden eller i spørgetimen, at man ender med at stille spørgsmål. Det er fuldstændig frit for medlemmerne at komme med korte bemærkninger, som ikke indeholder spørgsmål.

Men nu var der et spørgsmål, og så er det ministeren.

Kl. 10:34

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jamen det siger jeg tak for, for jeg stillede spørgsmålet, fordi folkestyret jo her fungerer, sådan at befolkningen kan høre, hvad der sker, frem for når vi sidder ovre i mit ministerium – og fru Karen Klint kan jo så svare.

Men det er jo rigtigt – og det har vi også diskuteret i ministeriet – at vi har regler om nødstamente osv., og at vi har regler om spørgsmålet om gejstlig eller ikkegejstlig begravelse, hvor præsten som begravelsesmyndighed i sidste instans skal tage stilling. De regler er jeg selvfølgelig fuldt ud bekendt med, men jeg vil bare gerne have en tilkendegivelse her om, at man er enig med mig i, at det skal være den afdøde, der bestemmer, og at det på en eller anden måde skal være helt åbenbart, at den døde har ønsket det.

Den dag, hvor det normale er, at man får spredt sin aske ud over vandet, er det klart at lovgivningen også kommer til at se anderledes

ud, men i dag må vi sige, at det stadig væk har undtagelsens karakter, selv om der, som fru Pernille Vigsø Bagge siger, kommer flere. Men det er jo, fordi det stadig væk har undtagelsens karakter, at vi er nødt til, synes jeg, at kræve en helt klar forsikring.

Kl. 10:35

Formanden:

Den næste, der har bedt om en kort bemærkning, er hr. Jesper Langballe.

Kl. 10:35

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil også gerne svare ministeren på spørgsmålet hernede fra salen. Vi er jo fuldstændig enige om, at der er én ting, der er alfa og omega, og det er, at intet strider mod den dodes ønsker, og jeg synes, at det er ganske udmærket med det skriftlige tilsagn.

I nogle af høringssvarene, bl.a. fra biskoppe ligt hold, bliver der sagt, at det er lidt ulogisk, at der netop, når det gælder spørgsmålet om aske spredning, skal en skriftlig erklæring til, mens der i andre spørgsmål, f.eks. hvordan begravelsen skal foregå, om der skal medvirke en præst osv., ikke skal en skriftlig erklæring til fra den afdøde.

Det er i og for sig en logisk indvending, men jeg synes alligevel, at man må sige, at det der med aske spredning er, som det også påpeges i lovforslaget, en så atypisk begravelsesform, som der kun har været ganske få romantisk anlagte sjæle der har benyttet sig af, at det dér er det rigtige at sige, at hvis de pårørende gjorde sådan noget imod den afdødes ønske, eller uden at den afdøde havde ønsket det, ville det være et urimeligt overgreb. Så jeg synes også, at den skriftlige tilkendegivelse er en rigtig ting.

Kl. 10:37

Formanden:

Ministeren.

Kl. 10:37

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Altså, det er måske ikke helt logisk, for man kan sige, at når det drejer sig om arveret, og når det drejer sig om ja eller nej til gejstlig begravelse, har man på forhånd nogle klare formodningsregler. Når det drejer sig om arveret, er det jo simpelt hen den legale arveret, der gælder, hvis ikke man har udarbejdet et testamente, og når det drejer sig om gejstlig begravelse eller ej, er der den helt klare formodningsregel, der hedder, at hvis man er medlem af folkekirken, skal man begraves gejstligt. Så skal der noget ganske